

Inskriften är alltså följande:

hævpen : þe : mera : mik : givit : þt : uæret : bætar : skivit
 5 10 15 20 25 30 35

Därmed vill jag dock icke antyda, att inskriften skulle äga omljudda former af pret. konj., ty dess hjälpverb äro förvisso i öfverensstämmelse med förhållandet för öfrigt i fornsvenskan (Rydqvist, *Scenska språkets lagar*, I, s. 361) att uppfatta som *havðen, waret*.

Inskriften utgör ett par knittelvärser, och translitterationen är alltså:

Havðen þé méra mik givit,

Þa wæret bætar skrivit.

Öfversättning: Hade de gifvit mig mera, då vore det bättre skrifvet.

Runristaren synes vilja gifva uttryck åt sitt missnöje med för låg betalning, förmodligen från socknemännens sida, för något arbete, han antagligen utfört i kyrkan, och framhåller som sin hämnd, att han ristat sina runor sämre, än han kunnat. Möjligen menar han också, att han nu håller inne med de loford, han annars skolat uttala.

55. Högby.

Pl. XXXI. Fig. 55.

Litteratur: Linné, *Resa till Öland och Gotland*, s. 124. — Hilfeling, *Journal 1797*, koncept s. 65, afskrift s. 51. — Ahlqvist, *Ölands historia och beskrifning* 2, 1, s. 77. — L. 1293 (förlägger den oriktigt till Persnäs kyrkogård).

Linné, *Resa till Öland och Gotland*, s. 124 säger: »En Runsten låg på kyrkogården utanför wapnhuset, deruti sålsam, at Bokstäfverna woro skrefne afwige och gingo ifrån högra handen åt den vänstra; på denna kunde allenast ena kanten någorlunda läsas:

..... + * L+TN * A+B+II * 414 : A1A : 1A11A : 41

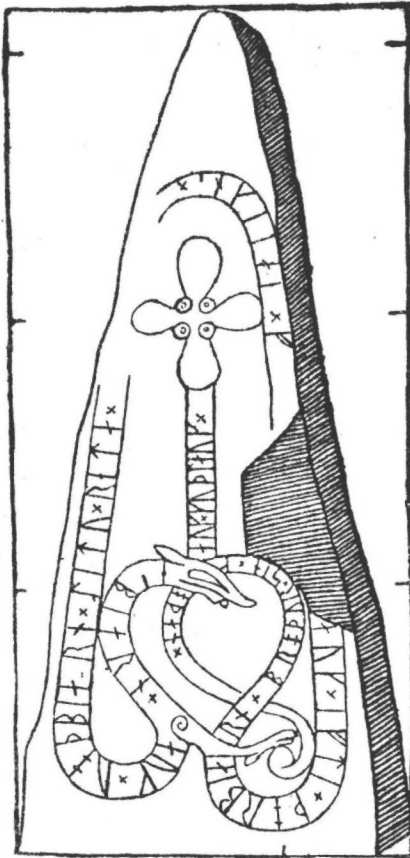
Ahlqvist, *Ölands historia och beskrifning* 2, 1, s. 77 uppgifver, att endast följande runor kunna tecknas: »**auk : Bjurn : Risu** : d. ä. och Björn reste».

Hilfeling, hvars teckning återgifves fig. 55, fann runstenen på kyrkogården, men »så alldeles förnött af tramp, att ej öfver ett par tre runor med visshet kunde synas. Dessutom var ena hälften alldeles borta.»

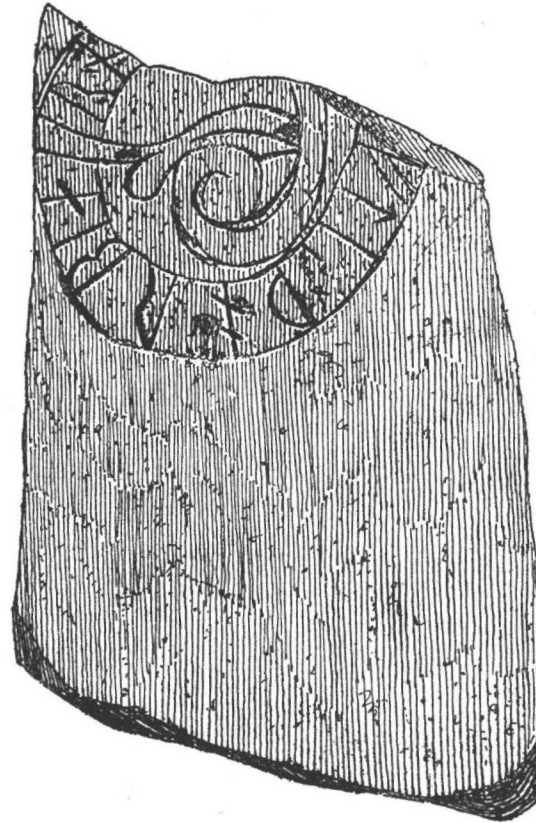
Att en runsten finnes på Högby, kyrkogård omnämnes ock af N. O. Wallinus, *De Oelandia dissertatio gradualis*, Holmiæ 1703, s. 63.

Första delen af den inskrift, Linné meddelar, har säkert betydts: »N. N. och Björn reste mig»; att stenen kallas »mig», förekommer emellanåt på Gottland. Ristningen **L+TN** ser ut som ordet »själ», **sial**, hvilket ger anledning att förmoda, att det näst föregående kunnat vara: »nåde Gud!», hvilken förbindelse äfvenledes ofta förekommer på Gottland. Inskriften har sålunda uttryckt samma två tankar som i den gottländska inskriften vid Hall, S. 14: + **gup : napi : iuans : siel : af : hiernum : hans : tutrir : litu : kera : mik**, och är måhända därför ock af gottländskt ursprung. Den döde måste ock nämnts på andra kanten.

KÄLLA.
56 D.

KÄLLA.
56 C.

KÄLLA.
56 A.

KÄLLA.
56 B.

KÄLLA.
57.